

Ավետիք Իսահակյան

Անայի փեշով մեկ հավք անցավ

Անայի փեշով մեկ հավք անցավ,
Անուշ կանչեց իմ յարին.-
Անուշ ձենով սիրտըս լրցվավ.
Յարըս անցավ, կուժն ուսին:

Էս աղբուրը գրագրւալով
Քարփեն ծո՛ւփ - ծո՛ւփ կըփրովի
Ծով – ծամերըդ ալի՛ք - ալի՛ք
Մարմար կըրծքիդ կըփրովի:

Ա՛խ, նագիկ ջան, եղնիկ – աղջիկ,
Նարին կուրծքըդ թող պագեն.
Մերըս բոց է, սիրտըս խոց է,
Վառ – պաշերըդ դարման են;

Չէ ո՛ր, յա՛ր ջան, դավրըդ կերթա,
Կուրծքըդ նըշխուն, շարմըդուն
Հող ու մոխիր պիտի դառնա,
Ջուր ինչո՞ւ ես խընայում...

1897

Մարմաշենի վանք